Juniorii, o problemă serioasă a football-ului românesc

Bucurii şi necazuri ale juniorilor

Despre moravurile periferice şi remedierea lor. Juniori şi „vedete" de mai multe culori şi carate

O lume măruntă — plină de tristeţi şi de bucurii — este a juniorilor.

In districtul Bucureşti activează aproape 400 juniori, speranţele footballului indigen.

O lume în care balonul are o valoare foarte redusă şi în care o victorie este nepreţuită. O corespondenţă, o bucată de lămâe şi o limonadă. — iată tot ce pretinde un junior.

Nu există prime de încurajare, căci însăşi „victoria" şi cele două puncte în clasament sunt stimulente mai puternice decât orice avere din lume.

A fi mai bun ca adversarul, iată ce contează. Este o mândrie pentru un junior atunci când culorile grupării sale sunt victorioase. Este o mândrie să-şi vadă numele publicat în gazete a doua zi. Se făleşte, dacă a marcat un goal, sau dacă s'a remarcat.

Mult mai târziu şi numai din vina grupărilor, tinerii jucători prind gust de bani, devenind pur şi simplu mercenari ai footballului. De unde până a primi bani, jucau de plăcere, acum joacă din plăcerea de a câştiga bani.

Am văzut echipe cari au pierdut, din cauză că jucătorii n'au avut... moral, adică nu şi-au încasat primele sau lefurile. (Vorbim aci numai de lumea districtuală). Mulţi juniori sunt şcolari, majoritatea sunt ucenici, funcţionari de birou, etc.

Din categoria funcţionarilor, majoritatea joacă în formaţiunile întreprinderilor unde sunt angajaţi.

Le este asigurată deci existenţa. Foarte puţini sunt aceia cari iubesc bolnăvicios banul, făcând zile grele conducătorilor prin cereri nejustificate. Aceştia sunt „vedetele", adulate la început de conducători şi apoi teroarea lor. Asemenea vedete există cam în fiecare echipă districtuală.

Si ceeace-i mai tragic este că de foarte multe ori aceşti juniori înşală încrederea pusă în ei.

Indată ce şi-au văzut existenta asigurată, au pretenţii, cu atât mai mari, cu cât ştiu că prezenţa lor în formaţie a devenit indispensabilă. Devin nemulţumiţi şi pretind — fără niciun fel de justificare — un tratament privilegiat. Iar când vârsta le permite însfârşit să ia hotărîri personale, devin rataţi.

Sunt unii cari gândesc că fericesc lumea dacă joacă football si pentru acest fapt trebuesc plătiţi cu un salariu în regulă, gratificaţii, etc. Dacă cumva, cineva le oferă mijlocul de a-şi câştiga existenţa, învăţând o meserie, — care în treacăt fie spus are avantajul că poate fi practicată până la moarte — refuză, crezându-se insultaţi..

Sunt nenumărate exemple, în această privinţă şi oricare din conducătorii de grupări îşi pot aminti multe cazuri triste.

Se întâmplă deseori ca într'o grupare să existe privilegiaţi. Unii sunt favoriţii conducătorilor, alţii ai antrenorului, alţii sunt favorit fiindcă sunt mai buni decât ceilalţi jucători.

Din cauza acestora se produc perturbări în bunul mers al grupării.

In loc să existe o camaraderie strânsă, care să unească dela mic la mare pe componenţii unei grupări, se formează mici tabere, cari luptă pe ascuns între ele. Fiecare tabără este strânsă în jurul unui privilegiat.

Când e vorba să se formeze echipa se duc adevărate lupte interne.

Până la urmă, formaţia iese cârpită şi rezultatul conform cu echipa. De aici alte certuri.

Din fericire, ceeace am scris mai sus în legătură cu unele moravuri se aplică unor elemente destul de izolate în football.

Până acum câtva timp juniorii erau ignoraţi. Faptul că existau, lăsa indiferenţi chiar pe cei interesaţi. Juniorii băteau mingia pe maidan şi dacă vreunul era protejat de noroc, un racoleur punea ochii pe el şi ajungea vedetă.

Incetul cu încetul s'au organizat de către districtele respective campionate de juniori care au scos la lumină talente autentice. Şi nu numai atât. Echipe întregi de juniori pot rivaliza acum cu formaţiuni districtuale de prima mână.

Jocul în comun timp îndelungat, suplineşte lipsurile tehnice. Ideea de echipă este mai puternică decât spiritul jocului individual.

Sunt cazuri când într'o echipă, numai un singur atacant marchează. Ei bine, toţi ceilalţi chiar în poziţii bune de marcat, renunţă, şi pasează goalgetterului, ratând astfel o serie de ocazii clare.

In ultimul an, defecţiunile ivite în cadrul primelor formaţii divizionare a scos pe primul plan problema utilizării juniorilor.

Constrânse de împrejurări, cluburile au recurs la acest mijloc salvator.

Abstracţie făcând de matchurile mari, juniorii au dat deplină satisfacţie, fiind bine primiţi de opinia sportivă. S'a văzut la aceşti copii un joc clar — fără înflorituri — cu technică şi mult curaj.

Odată cu apariţia acestor tineri, — ex.: Pop IV, Mioc, Andreescu, etc. — aureola „vedetelor" de diverse carate şi culori a scăzut.

Pe zi ce trece, locul vedetelor este ocupat de juniori.

Când o echipă şi-a format jucătorii în sânul grupării, ea a găsit — de cele mai multe ori — cheia succesului.

Afară de faptul că jucătorii sunt legaţi între ei technic şi tactic, se stabileşte şi o legătură sufletească greu de distrus. Chiar în cele mai grele momente, moralul este neatins. Se stabileşte un spirit de echipă, care elimină egoismul.

Nu acelaş lucru se poate spune despre formaţiile cu jucători consacraţi. De multe ori pe teren apare nu o echipă, ci 11 oameni care urmăresc scopuri personale.

Fiecare se strădueşte să joace spre a se evidenţia. Se întâmplă deasemeni ca în formaţii să apară un om nou. El este socotit un intrus şi dacă este jucător de valoare se alcătueste imediat o adevărată cabală împotriva lui.

Grupări de divizie sau district, au renunţat la serviciile unora dintre jucătorii profesionişti, înlocuindu-i cu copii. Cauza: sabotajul intereselor grupării. Profesioniştii au fost foarte desiluzionaţi, aflând că cei în drept nu s'au speriat de hotărîrea lor „eroică". (Cazul Olympiei).

Pentru ca moravurile periferice care mai dăinuesc printre tinerii jucători să fie stârpite se impune conducătorilor de grupări să ia anumite măsuri, pe cari încercăm să le enunţăm mai jos:

In primul rând să se străduiască a infiltra în sufletele celor pe care-i conduc spiritul de camaraderie. Să-i facă să se lapede de morbul invidiei, eliminând orice privilegiu, chiar dacă jucătorul este indispensabil grupării. Un eventual ajutor acordat unui jucător sărac, să nu fie considerat de ceilalţi ca un privilegiu.

Mai bine să se lipsească de serviciile unui jucător — cu orice risc — decât să se lase terorizat de el. Să facă pe toţi să înteleagă că gruparea se poate dispensa de serviciile lor. In primul rând să amintească de acest lucru, juniorilor pentru a-i face să renunţe dela început la o atitudine dăunătoare chiar lui.

Să interzică juniorilor — sub sancţiuni aspre, cari să meargă până la suspendarea maximă — băutura şi să ia măsuri ca ei să ducă o viaţă sportivă.

Să renunţe pe cât se poate, la sistemul primelor, ele acordându-se numai în cazuri excepţionale şi pe merit.

Pe cât se poate, existenţa juniorilor lipsiţi de mijloace să fie asigurată fiind plasaţi în servicii, cari bine înţeles exclud ideea unui salariu rezultând din football.

Să se formeze pepiniere, cu scopul de a reîmprospăta echipa când nevoia o cere, spre a nu recurge la jucători străini de grupare — şi în orice caz să se renunţe pe cât posibil la comerţul dus în prezent cu elementele de valoare.

Educaţi în spirit naţional şi strict sportiv, juniorii sunt cadrele ideale ale sportului românesc.

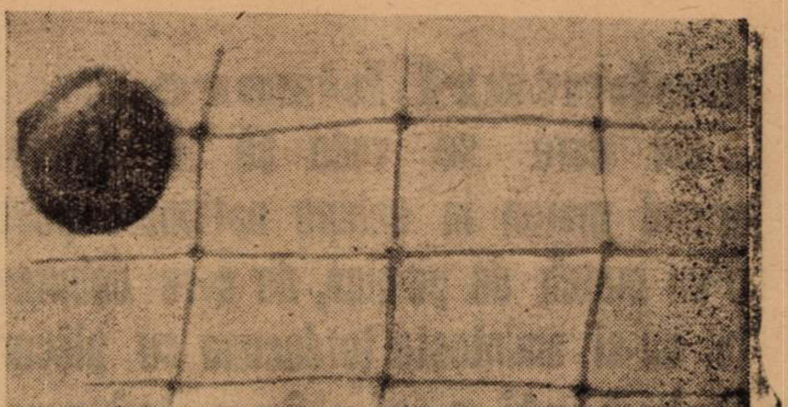

Un reportaj plin de goaluri (cam vreo patru mii şi ceva) şi note statistice...

...pe care nu vă sfătuim să încercaţi să le verificaţi

Câte goaluri se pot marca într'un an?

Iată o întrebare pe care ne-am pus-o de multe ori dar la care ne-a fost frică să răspundem. Trebuia mai întâi să răsfoim colecţii întregi... Şi asta nu-i o muncă atât de uşoară. De nu credeţi, încercaţi şi veţi vedea.

*

Dar, în adevăr: câte goaluri s'au marcat în cursul anului care va expira peste câteva zile?

Tot colecţia ne-a spus-o (pentru că ne-am încumetat s'o răsfoim...).

Goaluri oficiale, în 1940 s'au marcat 4.622.

Le spunem oficiale pentru că nu am numărat decât pe cele înscrise în matchurile oficiale (campionat, cupă).

In primăvara anului s'au marcat 2246 dintre care:

1176 în campionatul districtului Bucureşti.

639 în Divizia Naţională B (patru serii, respectiv: 159—142—161—177)

252 în Divizia Naţională A (66 de matchuri).

73 în Cupa României (15 matchuri în turul final).

59 în Cupa Unirea (rezervată echipelor de juniori).

29 în Campionaltul naţional de juniori.

12 în trei matcuri ale primei echipe naţionale, două ale echipei secunde şi două ale teamului României de juniori (adversari: Jugoslavia, Italia, Ungaria, Germania).

6 în Micul C. E. C. (în 7 partide, goalurile fiind marcate numai de Rapid; al doilea reprezentant român era Venus).

*

In toamnă situaţia a fost alta. S'au marcat mai multe goaluri, deşi matchurile au fost mai puţine:

1304 în campionatul districtului Bucureşti (cat. I: 470, cat. II: 395, cat. III: 439).

457 în cele trei serii ale Diviziei Naţionale B (I: 108, II: 162, III: 187)

322 în Divizia Naţională A (77 de matchuri, pentru că partida Gloria CFR—UDR nu s'a jucat încă)

286 în primele tururi ale Cupei României.

5 în trei jocuri internaţionale (A, B, şi echipa naţională de juniori cu Jugoslavia).

Deci, un total de 2375 de goaluri.

*

Incât, cele 4621 de goaluri marcate anul acesta în jocurile de campionat se repartizează astfel:

2480 le-au marcat jucătorii bucureşteni districtuali.

1096 divizionarii B

574 divizionarii A.

361 jucătorii care au participat în Cupa României.

59 juniori din Cupa Unirea.

29 „puştii" care au jucat în campionatul naţional.

17 internaţionalii.

6 ...jucătorii dela Rapid în Micul C. E. C

*

Ne oprim aici cu notele noastre statistice privind anul 1940 pentru că ne este teamă că vor deveni coşmar.

Iar dacă sunteţi convinşi că am greşit la numărătoare, iertaţi-ne, dar nu încercaţi să verificaţi.

S'ar putea întâmpla să greşiţi şi dvs.

Te'ncurci cu una, dar mi-te cu sute de goaluri...

Două din goalurile marcate anul acesta.

Sus: Petea trece balonul pe sub Petrică Rădulescu.

Jos: Mişu Constantinescu (Sp. St.) priveşte balonul aruncat în poată de Ene şi scos de un coechipier.

Interview cu o minge...

(URMARE DIN PAGINA 3-a)

cronică de foot-ball scrisă azi, e la fel cu cea de ieri, de acum un an, de acum cinci ani. Nici o noutate în stil, nici o concluzie nouă. Cuvinte seci, banale, mucegăite. Şi-apoi îmi spun „balon". Pe ce chestie? Că sbor? Dar pasărea, avionul nu sboară? Ele nu sunt totuş baloane"! Eu sunt mingie, domnule, să vă intre în cap. Să mă iertaţi că vă iau în... balon, dar o meritaţi cu vârf şi îndesat...

— Bine! Am luat notă! Ceva despre jucătorii de altădată?

— Ehei! Vremi de aur! Subăşeanu, Sepi, Cristescu, Melhior, Steiner, tripleta Vâlcovilor, Steinbach, Vogl, cel mai elegant jucător pe care l'a văzut vreodată terenurile noastre de foot-ball.. Pe vremea mea Romcomit-ul, terenul de pe bulevard care azi nu mai este, a însemnat leagănul foot-ballului! Ce vremuri splendide... Deatunci au trecut atâţia ani! Am îmbătrânit acum, sunt o vechitură gazie prăfuită, uitată într'un fund de magazie.

— Ce-ai de gând să faci?

— Am să aştept... Tăcută, resemnată! Am să aştept, în acest colţ întunecat şi mucegăit să vină servitorul să mă ia de urechi şi să mă arunce la gunoi. Dar asta n'am s'o suport... In clipa aceia mă voi sinucide...

Mingea a tăcut! Plângea? N'aş putea să precizez. Dar în sufletul meu s'a dărîmat ceva... Intr'adevăr, o fi viaţa frumoasă însă va veni o clipă când ea va fi inutilă! Şi-atunci? Să te sinucizi? Nu... Ci să te prăbuşeşti în amintiri până când tu însuţi vei deveni amintire!

DAN BALTEANU